

Arrest

nr. 317 453 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. GREENLAND**
 Pastor Raeymaekersstraat 25
 3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Somalische nationaliteit en is in 2019 naar België gekomen.

In 2019 diende hij een verzoek internationale bescherming in. Dit verzoek werd in 2022 geweigerd. Verzoeker verliet het Rijk en trachtte in Duitsland en Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Omwille van de procedure voorzien in de Dublin III-verordening werd hij telkens teruggestuurd naar België. De vier verzoeken om internationale bescherming die door verzoeker werden ingediend, werden ook telkens geweigerd.

Begin 2024 leerde verzoeker mevrouw S. A. S., een erkende Somalische vluchteling in België, kennen. In september 2024 is verzoeker religieus gehuwd met mevrouw S. A. S. en sindsdien wonen ze samen.

Op 18 november 2024 nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet allereerst worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan.

Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de

Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij religieus gehuwd is met een Somalische vrouw, die tevens een erkend vluchteling is in België. Hij stipt verder aan dat hij samenwoont met zijn echtgenote en dat er dus sprake is van een beschermwaardig kerngezin. Hij meent dat het enkele feit dat de relatie vrij snel is gegaan niet wil zeggen dat de relatie niet beschermwaardig is. Er dient ook rekening te worden gehouden met hun cultuur. Zij leerden elkaar 6 maanden, voordat zij de beslissing namen om te huwen voor de moskee kennen. Het loutere feit dat zij niet voor de wet in België gehuwd zijn wilt volgens verzoeker niet zeggen dat de band niet beschermwaardig is. Net omdat zij enkel voor de Moskee zijn gehuwd, heeft verweerder geen gegevens van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand kunnen terugvinden. Verzoeker heeft wel over zijn echtgenote verteld. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij van zijn gezin zal worden gescheiden voor minstens 2 jaar, aangezien hem een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd. Een verhuis van heel het gezin naar Somalië is uitgesloten. Zijn echtgenote is erkend als vluchteling, zodat zij niet samen kunnen terugkeren naar Somalië. Verzoeker is van oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel is. Verzoeker benadrukt ook nog dat hij een blanco strafblad heeft.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu blijkt dat verzoeker nooit is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België en dat hij nooit gevolg heeft willen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij en zijn partner waren zich er vanaf het begin van bewust dat het beoogde gezinsleven, omwille van verzoekers precaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende.

In deze situatie is er slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het mogelijke gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze

elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die maken dat de door verweerder gedane belangenafweging als disproportioneel moet worden aangemerkt. Zowel verzoeker, als de partner van verzoeker waren vanaf het begin perfect op de hoogte van het precare verblijf van verzoeker wat maakte dat zij er niet zonder meer op konden vertrouwen dat zij hier een gezinsleven konden uitbouwen, minstens hiervoor eerst de nodige procedures dienden te worden doorlopen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ondertussen religieus gehuwd is en dat hij samenwoont met zijn partner. Dit is een nieuw gegeven. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder hiervan op de hoogte was. Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat mevrouw aan de ICAM-coach verklaarde te willen wachten met huwen, dat de relatie van korte duur is en dat die relatie is opgestart vanuit een zeer precare verblijfssituatie.

Ter staving van het religieus huwelijk brengt verzoeker twee foto's bij. Op één foto staan 2 personen in huwelijkskledij en op de andere foto staat vermeld 'welcome to our wedding. Mr. A.Y. en Mrs. S.S'. Hierbij dient vastgesteld te worden dat de naam van mevrouw zoals vermeld op de foto niet overeenkomt met de naam die verzoeker in zijn verzoekschrift vermeldt. De vraag kan dan ook gesteld worden wie de personen op de (overigens vrij onduidelijke) foto's zijn. En ook is er geen enkel document waarin geattesteerd wordt dat verzoeker volgens de regels van de islam daadwerkelijk religieus gehuwd is.

Hoe dan ook, zelfs aangenomen dat verzoeker religieus gehuwd is en samenwoont met zijn partner, blijkt niet dat er verdere stappen werden genomen om de verblijfssituatie te regulariseren.

Aan verzoeker wordt inderdaad een inreisverbod opgelegd van 2 jaar en het is inderdaad zo dat zijn partner niet mee kan reizen naar Somalië gelet op het feit dat zij een erkende vluchteling is. Evenwel toont verzoeker niet aan dat hij de partnerrelatie gedurende deze 2 jaar niet zou kunnen bestendigen via moderne communicatiemiddelen. Het staat verzoeker overigens vrij om de opheffing van het inreisverbod aan te vragen en meteen ook een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. De scheiding die de bestreden beslissing zou veroorzaken is slechts een tijdelijke scheiding.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU